

se rozjela tak bleskově, že byla rázem v cíli. Jen v zatáčce zůstal typický šedivý pruh a příjemná vůně kakaa. Míla se stal během okamžiku brazilským národním prdinou, tedy pardon, hrdinou. Fanoušci ho doslova vynesli z formule na stupně vítězů. Jistě pochopíte, že kdyby tam měl vylézt sám, trvalo by to do Vánoc. Společně s Frčaldem Serpentinim dostali velký pohár plný kakaových bobů a Míla získal dokonce profesionální smlouvu ve Frčaldově týmu. Od té doby vyhráli společně dalších sedmdesát velkých cen a stali se s z nich velcí kamarádi.

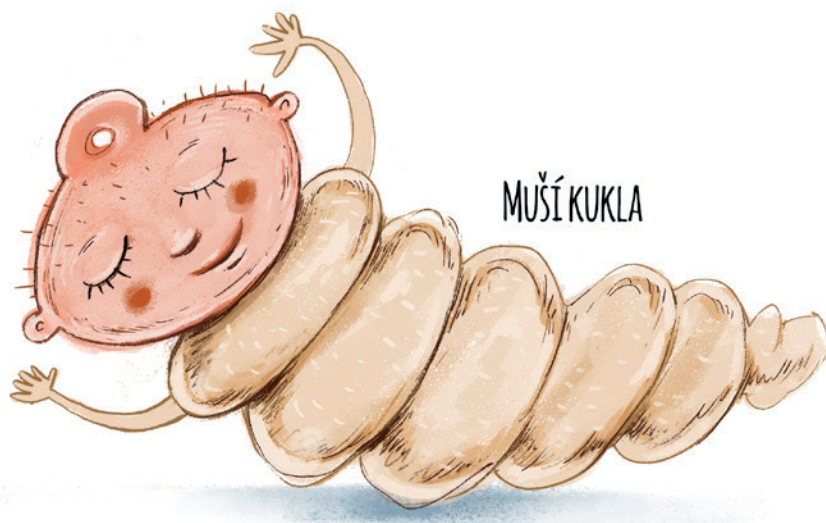
Děti, vždycky když ráno od maminky dostanete do hrníčku kakao, vzpomeňte si na Mílu. Určitě by mu to udělalo velkou radost.

ODVÁŽNÁ MARUŠKA

Maruška byla moucha domácí. Taková ta klasická dotěrná potvůrka, kterou doma odháníte od jídla nebo ji chcete jen tak lehce poplácat po zádech umělohmotnou plácačkou.

Narodila se v malém městečku v Severní Americe. Její maminka Cecílie Chlupatá nakladla 150 vajíček do odpadkového koše v jedné místní tělocvičně. Trénovali v ní hlavně velcí brouci, kteří se chtěli stát vzpěrači. To jsou siláci, kteří soutěží v tom,

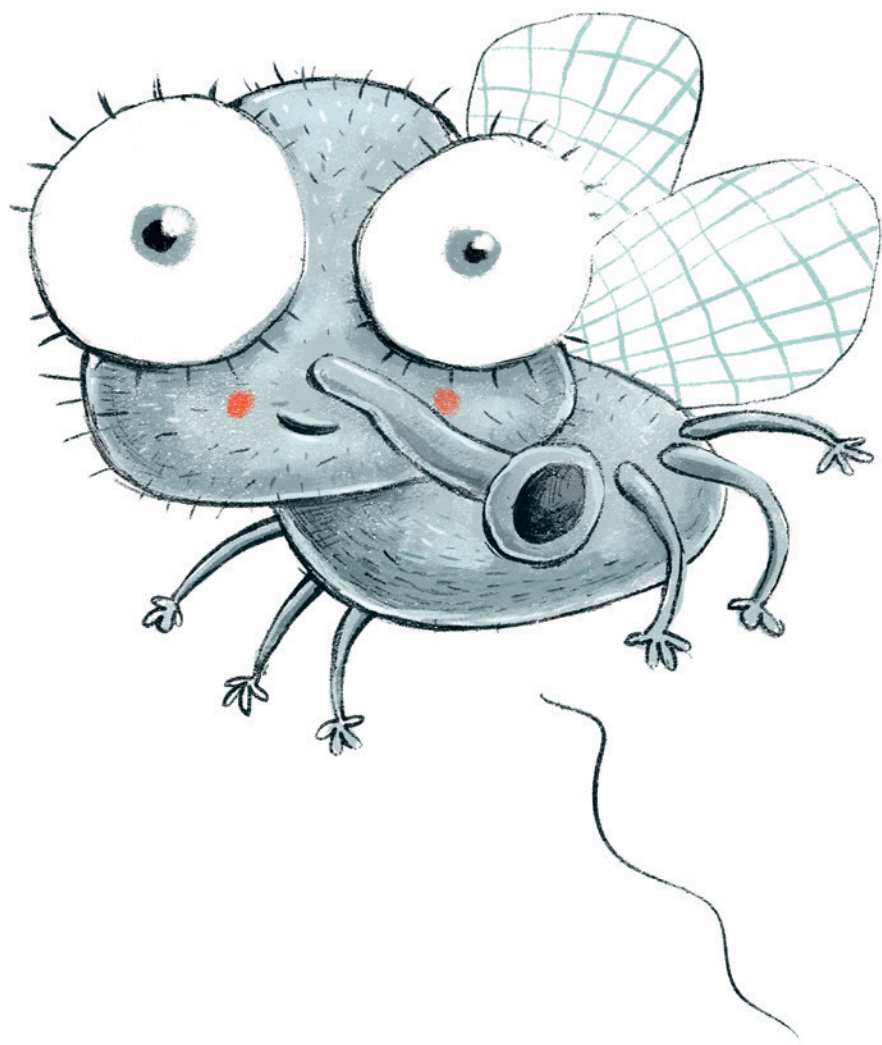
kdo zvedne nad hlavu těžší činku nebo náklad. Z mamčiných vajíček v koši se brzy vylíhly larvy a z každé z nich se pak stala kukla. A ta, milé děti, po týdnu pukla. Zrovna když z ní Maruška poprvé uviděla opravdový svět, probíhala v tělocvičně okresní soutěž

o nejlepšího vzpěrače mezi lejnožrouty. Lejnožrouti jsou nejsilnější brouci na světě. Prý dokážou unést i tisícinásobek své váhy. Abyste si to dokázali představit – to je, jako kdyby váš tatínek utáhl najednou šest plně obsazených dvoupatrových autobusů.

„Musíš do toho dát srdíčko, Rocky,“ povzbuzoval trenér mladého lejnožrouta Rockyho Bramboru, pro kterého to byly první závody v jeho broučím životě. Maruška protočila oči a bylo jasné, že doslova od narození bude Rockyho velkou fanynkou.

Vůbec nedokázala z toho urostlého svalovce spustit svoje velké bulvy. Odpadkový koš, kde se narodila, byl hned u vzpěračského pódia, a tak Maruška z první řady viděla, jak Rocky vyhrává svůj prémiový závod.

„Seš fakt velké talent! Paráda, Rocky!“ křičel na mladičkého lejnožrouta trenér

Růžička. „Když budeš dobře jíst, hodně spát a trénovat, může z tebe být i šampion lejnožroutího mistrovství.“

„A kdy se vlastně ten závod koná, trenéře?“ zeptal se trochu opatrně Rocky.

„Ještě je čas. Do té doby musíš vyhrát pár menších závodů a hlavně se na šampionát kvalifikovat. Začátek máš skvělý, tak se dál snaž.“

Mezitím už z odpadkového koše vyletěly snad všechny Maruščiny sestřičky a bratříčci. Jen ona jediná pořád seděla u pootevřeného víka a sledovala svého siláka. Tak moc by mu chtěla v jeho vzpěračské kariéře pomoci, ale nevěděla jak. A hlavně se hrozně styděla.

Rocky si vzal slova trenéra Růžičky k srdci. Živil se těmi největšími pochoutkami, jaké si lejnožrouti jen dokážou představit. Spal dvanáct hodin denně a po zbytek dne trénoval a trénoval. Možná až moc. Vyhrál pár menších